

Megjelen:
Hetenként szombaton.

Előfizetési ára:

Helyben házhoz hordva
és vidékre póstánküldve:
Egész évre . . . 4 ft.
Félévre . . . 2 „
Negyedévre . . . 1 „
Egyes szám ára 8 kr.

Hirdetések egyezség
szerint közöltetnek.

SZOBOSZLÓ ÉS VIDÉKE

GAZDASÁGI, TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztő iroda:
Iskola-utca 65. sz. hol
a lap szellemi részét
illető ügyekben értekez-
hetni lehet.
Kéziratok nem adatnak
vissza.

Kiadóhivatal:
Plón Gyula könyvnyom-
dája, hol az előfizetések
és hirdetések folytatnak

Nyilttéri közlemények
soronként 15 kr-ért szá-
míttatnak.

Pünkösztben.

Régen volt!

Két ezredév tünik el nemsokára az emberiség feje felett, ama csodás történet óta.

Néhány egyszerű ember, csodás dolgokat látva, nagy jövőt remélve, hir, név, dicsőség, elsőség után vágyva: csatlakozott ama názáreti prófétához, kit a keresztyén világ ma már megváltójának, Ur Krisztusnak nevez.

Mit a tanítványok vártak: nem teljesült. A nemzet melynek tagjai valának, függetlenségét nem nyerte vissza. Szélszóratott, szerte az egész világon.

Az emberi hiúság szülte dicsvágy, az elsőség feletti versengés elnémult. Remény helyett csüggettség, nagy jövő, nemzeti függetlenség, az ezért való törekvésben, a vezérszerep után való ohajtozás helyét, a teljes megsemmisülés szörnyű kétségbeesése foglalta el sziveikben.

A zsarnoki hatalom győzött. A nagyok féltékenysége által felbőszített népdüh diadalát ülte. A szeretet fejedelme, a szív és lélek nemes vágyait felkeltő, szomjuságát kielégítő tudományok nagy mestere: a jó pásztor, a lelkek királya, a megfeszített, de feltámadott Krisztus magukra hagyta az egyszerű tanítványokat, kik állván: tehetetlenül néztek az égre, a távozó jó barát után.

Milyen tiz nap!? Mily gondterhes napok, sejtelenül órák voltak azok, melyeket a félelemmel elzárkózó tanítványok tölthettek a napig, melyen a távozonak ígéretei teljesedésbe mentek.

Én elmegyek! De nem hagyok titeket árváknak. Küldök néktek vigasztalót. Az meg

fog tanítani titeket arra, a mit cselekedjétek.

És úgy lőn! Az ígért betölt. A tanítványok elvették az Isten lelkének ajándékát. Az legyőzte félelmüket, elűzte elméjükön a tudatlanság homályát; lelkes, önfalálkozó bajnokává tette az emberiség szent ügyének, annak az ügynek, mely hivatalva volt ujjá szülni a társadalmat s a társadalomban az embert,

Az a csodás jelenség Jeruzsálem piacán az a lelkesült beszéd, mely szólott az ismeretlen Istenről; az az erzet, mely az embert, a zsarnoki hatalom kezéből kiragadva, — az emberiséget a testvériség magasztos érzetére — emelte fel, hogy a nép foglalatossá lett az apostoli tudományokban, marháiknak egymással való közlésekben, a kenyérnek megszegésében; — hogy jószágaikat osztják vala mindenkinek, mint a szükség kívánja vala. Ama léleknek, Isten lelkének munkája volt, alapul bírván ama tudományt, melyet Jézus hirdetett, ki megnyerte s küldé az emberiségnek, az Istennek ama lelkét.

Oh ha minden időben és ha minden ember hallgatott volna, vagy hallgatni akart volna az Isten lelkének beszédére?! Mennyi kint, mily sok keserveket, mennyi könyhullást kerülhetett volna el az ember, a család, a társadalom s a népek és nemzetek!

Az emberi elmének mily sok remek műve, mennyi nemes alkotás maradhatott volna reánk, melyeket az első keresztyén századok emberirtó harcza, a középkor vad tudatlansága s az ujkor szeretetlen vallásháborui semmisítettek meg, az értelmi ha-

ladásnak, az emberszerető társadalomnak ma nehezen pótolható kárára!

De az emberi vak szenvedély, a tudatlanság mindig csak a testet, csak azt ölhetette meg, a mi felett az időnek is meg van romboló hatalma.

Az eszme, a lélek él; a felett nincs hatalma az időnek; az emberi vakságnak s a szenvedély kitöréseinek.

A lélek munkáját nem lehetett hát megsemmisíteni. Az értelem világosul, mind jobban-jobban megérti a lélek szavát. Hátását érzi nagy és kicsiny, gazdag és szegény, bizalomra indítva emezek, könyörületre, szeretetre amazok.

Nyomor nélkül sohasem lesz e világ; de a szeretet lelke sok könnyet letöröl, csodás hatalommal alkotva ujjá az egész társadalmat.

Ilyen lélek kell nekünk. Lesz, ha szavát megérteni törekszünk. Lesz, ha az indulatok, szenvedélyek uralma, irigység, bosszúállás nemtelen indulatai legyőzettek. Lesz, ha önzetlenség, békességre törekvés lesznek vezetőink.

És lesz nyomában áldás. Virágnizni fog tudomány és munka; virágnizni a családi s társaságos élet. Lesz lelkesedés minden jó s nemes iránt, mert Istennek lelke fogja éltetni közöttünk s fogja vezérelni az értelmet, a szívet, s ezek indulatait.

»Ur Isten tőlünk ne vedd el
A mit adtál, szent lelkeddel!
Ez nyerjen nekünk szabadságot;
A szolgálatnak lelkével
Bánjon, mint ellenségével,
Állítsa fel a fiaságot,
Adjon részt nekünk is abba,
Hogy így kiálthassunk: Abba!

TÁRCZA.

Pünköszt királyság.

Szép idők, aranynapok voltak azok, mikor még én budapesti patvarista voltam.

Mikor a vácsi-utczában, meg a dunaparti korzón végig két órai sétánkat elvégeztük, boldogabbnak éreztük magunkat minden más földi halandónál.

Ilyenkor úgy tetszett, hogy az a 15 frtos hónapos szoba tulajdonképen még nem is drága, és a másnap délről megmaradt s vacsorára vetrenzének feltálatl hideghus olyan jól esett mint az «Angol királynő» étlapjának legizletesebb pecenyéje.

Szép is ám a fővárosi élet, csak hozzá kell szokni a közönséges faluról feleppent embernek. Hát még aztán a ligetben egy szép derült májusi nap?

A paloták néptelenekké válnak, s lakói a fővárosi köztetek és sétautak rendes vendégeivé lesznek.

A ligetet tarka gyermekesereg lepi el, s a pompásabbnál pompásabb kishabák versenyt csevegnek a platánok fülemülével.

A sétautak hullámanak a színek végtelen változatában pompázó tarka-barka közönségtől.

A hölgyvilág maga a megtestesült divat. A ki ezt a képet végig nézi, bizony nem hiszi hogy még boldogtalanság is van a földön.

Két év előtt Pünköszt első napján gyönyörű derült májusi nap volt, s ragyogó ünnepi köntösben pompázott a magyar főváros.

Délután egykedvűen melázva ültem egyszerű kis szobámban, mikor egyszer, egyik barátom — a kit magunk között általánosán Bandikának hivtunk — sarkig nyitja reám az ajtót, s parancsolólag rám kiált: készülj mert ma egész délután sétálunk.

Nem kellett kétszer mondani, utrakészen állottam, s neki indultunk a legérdekesebb panorámának, a városligeti fasornak, és sétáltunk fáradatlanul egész délután, élvezve a korzók zaját és szemgyönyörködtető örömeit.

Este agyonjárva magunkat visszavonultunk lakásunkra, s hosszú álmodtunk reményeinkről vágyainkról.

Talán épen ott járhattam az álmodásban, mikor aranyváram már felépülve voltak — mikor kora reggel egy kérdezősködő hang ütötte meg fületem.

Az érkező, háziasszonyommal beszélt.

Nagyságos (a pesti hordárnak nagyságos mindenki)

Gyermekkiállítás.

Gyermekkel a kiállításon megjelenő anyák, nemkülönben a Debreczenből, Szovát-ról, Kabáról és esetleg más városokból érkező látogatók és a nagyközönség kellő tájékozására a f. május 15-én d. u. tartott rendezősi értekezlet alapján a következőket tartjuk czélszerűnek köztudomásra hozni.

A gyermekkiállítás 1891. május 18-án, vagyis pünkösd másodnapján kedvező időjárás mellett a városháza udvarán felállított lombsátorban kedvezőtlen időjárás esetén pedig a városháza helyiségeiben és folyosóján a délutáni órákban lehetőleg 2—3 óráig fog megtartatni, azért mert egy gyermekkiállítást a gyermekekre való tekintetből hosszúra nyújtani nem lehet.

A kiállítás megtekintésére minden úgy helybeli mint más városbeli hölgyek és urak szívesen láttatnak.

A kiállításon beléptidij nem lesz.

A rend fentartását a szoboszlói önkéntes tüzoltó urak fogják eszközölni.

A mélyen tisztelt látogató hölgyek és urak kéretnek lehetőleg csendben, minden tolakodás mellőzésével a kiállítási helyiségekben végigsétálni.

Kiállíthatók az 1890. évben Szoboszlón született mindkét nembeli törvényes gyermekek valláskülömbőség nélkül.

Főispánné ő méltóságát mint a gyermekkiállítás fővédnökét a fél két óraker Debreczenből Szoboszlóra érkező vonatonál egy hölgyekből és férfiakból álló küldöttség fogja a vasuti induló ház első osztályú várótermében üdvözölni, mely alkalommal a hölgyek egyike főispánné ő méltóságának a gyermekkiállítás rendezősege hódolata és mély tisztelete jeléül egy díszes csokrot fog át-nyújtani.

Az üdvözlés és csokor átnyújtás után Főispánné ő méltósága Szoboszló város díszes négy lovas fogatán fog a városba vonulni és tekintetes Túry Albert polgármester ur házához szállni.

Főispánné ő méltósága bevonulási ideje alatt a városháza udvarán felállított lombsátorban dr. Simon Gáspár városi orvos ur által két oldalt felállítatnak a kiállításra felhozott gyermekek, mindegyik lehetőleg édes anyja karján a könnyebb áttekintés és meg-

birálhatás tekintetéből kor szerinti hónapos beosztással.

A kiállításra felhozott gyermekeket a kiállítás főbejártánál dr. Kiss Sándor orvos ur fogja fogadni, a ki egyuttal minden gyermeknek, illetve édes anyának, egy kellő nagyságu kék ironnal irt számlapot fog át-nyújtani.

Figyelmeztetnek az anyák, hogy ezen számozott lapokat el ne veszítsék, el ne rejtsek, mert a kiállított gyermekek sorai között végig haladó bíráló bizottság tagjai senki nevét nem fogják kérdezni, hanem csak az anyák kezeiben tartott lapon levő számot fogják megtekinteni, a jutalomdíjak meghatározása is egyedül e számok útján fog eszközöltetni és a megejtett szavazás után a jutalomra érdemesített gyermekek nem név, hanem szintén csak számok szerint fognak előszóllítatni.

A fehérruhába öltözött leánykák Varga Márton tanító ur felügyelete és vezetése mellett a kiállítás főbejártánál, kedvezőtlen időjárás esetén a városháza fölépcsőzetén fognak kétsorban felállítatni.

A jutalomdíjak, gyermekjátékok és gyermek ruhák a városháza nagyterme asztalán lesznek közszemlére kitéve.

Az arany jutalomdíjak vörös-fehér-zöld nemzeti szín szalagra, míg az ezüst jutalomdíjak hajdu színű kék szalagra erősítve fognak a gyermek nyakába illetve mellére akasztatni.

Figyelmeztetnek a gyermekekkel a kiállításon megjelen anyák, hogy meghívó jegeiket magukkal hozzák, mert ezek egyrészt beléptijegyül is szolgálnak, másrészt pedig miután ezen meghívójegyekre rá van vezetve minden gyermek születési hónapja és napja, csak is ezek segítségével lesznek a rendező urak képesek a gyermekeket hónapok szerint gyorsan osztályozni és felállítani.

A kiállítás teljes rendbehozataláról és a gyermekek sorakozásának bevezetéséről egy küldöttség fogja fővédnököt ő méltóságát értesíteni és a kiállításon való megjelenésre felkérni. Ezen meghívó küldöttség tagjait megválasztattak Adler Farkasné öngysága, dr. Czegléd Mihályné öngysága, Soltész László és Zsigmond Sándor lelkész urak.

Ezután főispánné ő méltósága a felkérő küldöttség által kísérvé a városháza főbejárt-

ratán keresztül a kiállítási lombsátor bemeneténél tks Túry Albert polgármester ur által fog üdvözöltetni és a kiállítás megnyitására felkérteni.

A kiállítás megnyitása után ő méltóságának a rendező és bíráló bizottság hölgy és férfi tagjai tks Túry Albert elnök ur által be fognak mutattatni, minek megtörténte után ő méltósága a kiállított gyermekeket tetszése szerint megszemléli, majd felsétál a városháza első emeleti nagytermébe és megszemléli az ott közszemlére kitétt arany és ezüst jutalomdíjakat, nemkülönben a gyermek játékokat és ruhákat, mely idő alatt a bíráló bizottsági hölgyek és urak a kiállított gyermekek közül a legjobban ápoltatkat és gondoztatkat kiválasztják, illetve azok számlapjait kikre szavazatukat adni akarják maguknak feljegyzik, a városháza nagytermében pedig szavazataikat az elnök urnak beadják.

A szavazatok összeolvasása után a jutalomdíjakra érdemesek számok szerint felhivatnak a nagyterembe, a hol az első jutalomra érdemesített gyermek jutalomdíját: 2 aranyat főispánné ő méltósága lesz kegyes a gyermek mellére akasztani. A többi díjakat a bíráló bizottsági hölgyek fogják felváltva a kitüntetett gyermekek nyakába akasztani.

Míg ez megtörténik az alatt a pénzbeli kitüntetésben nem részesülhető gyermekek közt kiosztatnak a gyermekjátékok és gyermek ruhák, megjegyeztetvén, hogy a gyermekjátékok száma 153 darab, míg a gyermekruhák száma 64 darab.

Végezetül nt. Zsigmond Sándor lelkész ur fogja főispánné ő méltósága kegyességét és a gyermekkiállítás iránt tanusított jóindulatát és áldozatkészségét megköszönni, buzditván az anyákat gyermekeik jól ápolására és gondozására és végre figyelmeztetvén őket arra, hogy ezen most kiállított gyermekek számára 3 év múlva ujjolag fog egy kiállítás rendeztetni, mert a bírálóbizottság meggyőződést óhajt szerezni arról, hogy e kiállított gyermekek mint fejlődtek, megérdemelték-e a most nyert kitüntető díjakat.

Pusztá Angyalháza.

A május 9-én megjelent cikkemben igyekeztem kimutatni s azt hiszem ki is mutattam az angyalházi legelő járulék voltát, a szerzés ter-

Tisztában voltam a helyzettel, Bandinak lóversenyre kell menni.

Beléptem hozzá.

Bandikám, hát ma nem megy lóversenyre?

Barátom, ma remek futamok lesznek, ma aztán lehet nyerni ha valaha. De nincs egy krajczárom sem.

Nem tesz semmit, hiszen ha olyan nagyon bizol adok én pénzt, azért kár volna elszalasztani a biztos szerencsét.

Pompás, adjál 15 frtot aztán tudod elsején .

Rendben van.

Pár percz múlva a Bandi gyerek lóvasuton ült és vonult reményektől dagadó kebelével a versenytér felé.

Én pedig az Erzsébettérnek vettem utamat, s szemem előtt folyton fekete toillette lebegett piros rózsával.

A sétányon ezrekre menő nép járt kelt . . . E zaj közepett mily szépen lehet majd elstogni. «szeretem, örökre szeretem.» Már épen az adandó válaszról gondolkoztam, mikor egy asztalnál ülve megláttam szép ismeretlenemet. Talpig feketében bal felől egy sötét piros marschall rózsáva!

A legközelebbi asztalnál helyet foglalva meg-

egyszer velem, hogy szemébe mondhassam hogy örökre szeretem. Ma délután 5 óraker az Erzsébettéren sétálok. Fekete öltözöm, s balfelől piros rózsám lesz. De kérem legyen ott, ugyis utójára beszélünk mert a fővárost elhagyom,

örökre szerető hive.

Magamon kívül voltam, valami olyan érzés miatt, melynek fele kétség, fele pedig önhitt öröm.

Istenem, hát van van a földön egy olyan teremtes is, a ki belém annyira szerelmes, hogy sétatimon egész délután kísér, és velem egy vendéglőbe jár csupán azért, hogy szóba állva szemembe mondhassa hogy szeret.

Szegény teremtes.

Elmegyek ha addig élek is, mert vétek volna, ezt az áldott jó teremtest tovább kinozni.

Istenem! milyen is a női szív? Szeret, szeret a szerint az öröktörvény szerint a mely szerint a virágnak nyílania s a mezőnek zöldülnie kell.

A levelet gondosan elrejtve azon kezdtem gondolkozni, vajon közöljem e ezt Bandikával? De végre arra határoztam hogy teljes titokban tartom. Délután a Bandi gyerek megint sétálni akart, de én fontoskodó képet csinálva kitértém a kérdés elől, azt hozva fel, hogy erre a délutánra szükségem van, komoly dolgom rendbehozására.

A Bandi gyereket alig bírtam ellesni hazul-

ról. Ma szörnyen hosszát aludt ebéd után, s felkelve elkezdett irni, hogy majdnem megütött mérgemben a guta.

Míg ő el nem ment hazulról, addig én sem mozdulhattam, mert bizonyosan azt ajánlotta volna, hogy elkísér addig a meddig menni szándékom van.

Annak pedig, hogy én a találkámra egy kelletlen kísértőt vigyek — még a gondolata is rettenetesnek tetszet.

A délutáni órák rohamosan kezdtek telni, s az én Bandim folyton csak irott. A házi asszonyomat felbujtatom, hogy csattogtassanak zörögjenek azt talán majd csak megunja és elmegy hazulról.

Hogy kinom még rettenetesebb legyen, minden negyed órában azt kérdezte a ténsasszonytól, hogy: nem készül még valahova a kamarás!?

A ténsasszony ilyenkor mindig rapportra jött hogy mit feleljen. Természetesen így aztán ura maradtam valamennyire a helyzetnek.

De az állapot mégis tűrhetetlen volt.

Egyszer íróasztalomra tekintve, megpillantottam a megváltót egy lóverseny programmal alakjában.

Bandi barátom szenvedélyes lóversenyre járó volt, ha csak tehette mindig ott volt, és játszott.

mészétéből és a szerzők akaratából, hátra van még, hogy rátérjek az ápril 25-iki cikk némely hibás tételeinek kiigazítására.

Annak igazolására, hogy az angyalházi pusztá megörökítésére kivett aukcionális összegek csak szoboszlói lakosokra vettek ki, a Csanády Sándor családjára hivatkozik cikkem, a mely család bár egyike volt a legbirtokosabbaknak Szoboszlón, még sem volt angyalházi birtokos.

Hát ezen állítása oda módosítandó a cikkhez, hogy a Csanády Sándor családjának telekkönyvezett angyalházi birtoka igaz hogy nem volt, a mint hogy még a telekkönyvezés alkalmával nagyon sok szoboszlói embernek nem volt ilyen, hogy azonban a legelőhöz jussa volt, mutatja azon körülmény, hogy az angyalházi közbirtokosság és Csanády Sándor közt az 1866-ik évben a legeltetés miatt lefolyt perben nem az lett kimondva, hogy Csanády Sándornak nincs legelőbeli illetősége, hanem az, hogy miután ő mint nem szoboszlói lakos a legeltetési joggal járó terheket és kötelezettségeket nem teljesíti tehát azt nem is hasznélvezheti. Tehát csak a használatában lett a nem szoboszlón lakó időlegesen addig, t. i. míg Szoboszlón nem lakott korlátozva, úgy hogy Csanády Sándor, dacára az 1866-67. évekbeni pereszes voltának, még két év előtt a közbirtokossághoz intézett levelében is feltartotta a legelőbeli illetőséghézi jogát.

Lehetetlen elhallgatnom az ápril 25-iki cikk azon állításának hamis voltát, hogy a p.-angyalházi legelőbeli illetőség a város lakosai közt folytonosan adás-vevés tárgyát képezte volna, a ki ilyet állít az vagy maga csalódik, vagy más akar tévutra vezetni, nem gondolva meg azt, hogy ilyen hamis állítás megezőfálásánál mi sem könnyebb.

Hogy ki írta azt a cikket nem tudom, nem is keresem, hanem hogy ki sugalmazta azt, nagyon sokan eltalálták az ösmeretes eszmemenetről és ha igaz volna az az állítás, hogy a legelőbeli illetőség folytonos adásvétel tárgyát képezte, hogy magyarázza meg a nevezett cikkíró azt, hogy az 50-es évek vége fele, ha jól emlékezem 1859-ben a legelőbeli illetőség repartíálásával quasi telekkönyvezésével foglalkozó küldöttség mindenkinek illetőségét telekkönyvezett belső birtokához arányosította és ennek a küldöttségnek eljárása és munkálata ellen soha sem jutott észébe senkinek sem felszólalni.

figyelő állásba helyezkedtem, és vártam a történéndőket.

Annyit mindjárt láttam hogy ő nagysága a valódi szépségek közé tartozik.

Két fekete szemé úgy tündöklött mint két igazi gyémánt, s arcának természetes fehérsége gyönyörű ellentéte volt fekete hajának.

Úgy határozottam hogy várok, s rá kényszeritem, hogy ő kezdje meg a társalgást.

Újságot kértem, s végig olvastam még a kihirdetéseket is, azonban ő nagysága csak szótlan maradt.

Megdupláztam a habos kávé, de ő nagysága még sem szólt.

Szép lassan elkezdtem huzni a keztyűmet de a nagysága erre is hallgatag maradt

Még egyetlen sakkhuzásom volt hátra, ezt kellett megtennem. Csengettem, s hangosan oda szóltam a pinczérnek hogy fizetek de a, kis mádnak volt lelke szó nélkül megállni ezt is.

Azonban a készületnek ő is bizonyos jeleit adta.

No így már értem, bizonyosan majd séta közben kíván szólni, kerüli a feltűnést.

Felállva az asztaltól távoztam, s úgy irányítottam lépteimet, hogy utam az Erzsébet sétány árnyosan összehoruló legszebb útján vezetett el. Az angyalka hosszasan nézett utánam, s egy má-

Ezek is mind kétségtelen bizonyítékai annak, hogy az angyalházi legelő csakugyan járuléka a belső tagosított birtokoknak; s ennél többet az ápril 25-én megjelent cikkre mondani nem is kívánok, hanem áttérek a május 2-ki cikkre melyben idősb. Kiss Dániel ur azt mondja, hogy a mennyiben a korábbi cikk a közbirtokosság által elfogadott azon álláspontnak, hogy az angyalházi legelő a belső birtokok járuléka volna ellene mond, annyiban teljesen egyetért vele.

Erre a cikkre röviden csak annyit kívánok megjegyezni, hogy a közbirtokossági képviselőt mindenekelőtt eldöntötte azt az elvi kérdést, hogy milyen természetű az angyalházi legelő és kimondta, hogy az járuléka a belső birtokoknak, igaz hogy a szabályrendelet készítésével megbízott küldöttséget utasította, hogy ezen megállapított elvből kiindulva csinálja meg az alapszabályt, hogy azonban ezzel törvénybe ütköző dolgot cselekedett volna, az nem igaz.

Abban igaza van a cikkíró urnak s ebbeli nézetét kész szívvel teszem magamévá, hogy ezen járulékok megállapításánál a tényleges birtok lett volna alapul veendő, mert a legelőbeli illetőségnek a tagosítási telekkönyv szerinti megsztása nézetem szerint is csak írott malaszt lesz — halva született gyermek, mely soha életre nem ébred, és ez azt hiszem az egyetlen jogos kifogás, mely az angyalházi legelő járulékos természeté ellen tehető, s nagyon valószínű, hogy ezen hibás lépés megtétele nélkül az idősb. Kiss Dániel ur cikke nem is látott volna napvilágot.

Nagyon kívánatos volna tehát, hogy miután ezen ügyet másképp mint a tényleges birtoklás alapjáni arányosítás szerint megoldani nem lehet, változtatná meg a közbirtokosság kifogásolt határozatát ez irányban, a mikor valahára nem csak ez lenne kivihető, hanem a felzaklatott kedélyek is lecsillapodnának, a mely állításom mellett bizonyít az első cikk végén proponált megoldási módzat is.

És most magam is azzal zárom cikkemet, hogy én sem vindikálok magamnak csalhatatlanságot, tévedni tévedhettem én is, hiszen igaz a közmondás »errare humanum est«, annyit azonban határozottan állithatok, hogy nézetem nyilvánításában minden mellétekintet nélkül tisztán a közérdek vezérelt.

Én nézetemet igazságosnak tartottam, ezért küzdöttem rég idő óta, ha igazságos ügyet szolgáltam, reményilem hogy az győzni fog, ha pedig

sik hasonló uton kezdett haladni a sétány közepe felé. — Az ut szegélyét képező élő sövénytől nem láhattuk egymást.

Az ut végén találkozunk kellett volna, de meglepetésemre nem történt meg.

A találkozás egész sikere kockára volt téve mert ha az angyalát egyszer elhagyom illani, bizony bajos lett volna ismét megtalálnom.

Utánna indultam tehát, s csakugyan meg is találtam, a mint egy széken kecsesen elvetve magát vizsgálva nézegette a járó kelő közönséget.

No most már én kezdek gondoltam magamban — s a közvetlen mellette levő széken helyet foglaltam.

Az asszonyka úgy tetszett mintha villámló tekinteteket vetne rám, de nem engedtem magamat zavarba jönni, mert még mindig ott viritott balvállánál a szárával fellele tűzött sötét piros máschall rózsa.

Nyugalanságát mely szembetűnő volt, arra magyaráztam, hogy izgatottan várja első szavamat.

Már épen szólni akartam, midőn a kis portéka indulatosan felugrott, ott hagyott a faképnél, s oly sebesen elvegyült a járók között hogy jóformán azt sem tudtam merre ment.

No fráter ezt elügyetlenkedted gondoltam magamban — s az önvád bizonyos súlyát érezve indultam utnak haza felé.

az ellenkezőről győződöm meg, egész nyugodtan hajlok meg a jobb nézet előtt.

Dixi et salvavi animam meam.

Túry Albert.

HIREK.

— **Református egyházunkban**, a héten szerdán tartatott meg az urvacsorájával először élő növendékek vizsgálja. — 106 fiu és 112 leány-növendék jelent meg a vizsgán, kik mindannyian értelmes, szabatos feleleteket adtak a hozzájuk intézett kérdésekre. — Gyülekezetünk urvacsorázó tagjainak száma tehát ez évben 218-al szaporodott.

— **Adakozás.** A gyermekkiállításra ujabban adakoztak: Weisz Ignáczné öngyűsága 1 frtot. Malatinszky Kálmán gyógyszerész ur 2 frtot.

— **Kövesut** A nádudvari ut kiépítése a város-ház épület sarkától a nádudvari ut sarkáig folyamatban van s e hó végéig be is lesz fejezve. Ezen ut kiépítése a Hajdu utcán fog folytatatni.

— **Gyászrovat.** Makra Zsigmond Szeghalom köztisztviselőben és szeretetben állott jegyzője f. hó 11-én éjjel meghalt. A megboldogult rokonságban állott a helybeli Kiss családdal.

— **Színészet Szoboszlón.** Szombaton május 9-én Balla Imre jutalomjátékául előadták Tóth Ede kitűnő népszínművét: a Tolonczot. Szigethy, Balla, Balláné, Kovács Margit, és Tarnai Lidia mint rendesen, kielégítették a közönség igényeit. Vasárnap Zóna-előadást tartott a társulat, a mikor Peleskei nótárius 5 felvonásos énekes bohózat került színpadra, kevés számu közönség jelenlétében. Ugy látszik hogy a Zóna csak a vasuton hoz össze nagy közönséget. Az előadások sorát a Kovács Mariska jutalmául előadott Huszárszereltem 3 felvonásos vígjáték fejezte be. Nem hiába, hogy huszárról és szerelmemről szóllott a dal, a közönség nagy része leányokból állott. Az előadásról annyit mondhatunk, hogy az nem tartozott a sikerütebbek közzé, de a darab sem igen nyerte meg a közönség tetszését. Másorául más darabot is választhatott volna a társulat. Thália papjai és papnői szerdán délbe utaztak el Tisza-Füredre. — Szerencse kísérje utaikon.

— **Bogdán Gábor** szováti tanyáján f. hó 15-én nyitattott meg a csikó-telep. A megnyitást banket követte. A megnyitási ünnepélyen főispán ur is részt vett.

Szegény asszonyka. ez ugyan irhatott nekem . . . s mi vagyok én hogy egy hölgyet megszólítani nem merek, mikor tudom, hogy szeret Este egész levert kedélyvel érkeztem haza. Bandi barátom már aludta az igazak álmát. Azzal a gondolattal aludtam el, hogy gyámoltalan, ügyetlen esetlen falusi vagyok még most is.

Reggel egy az előző napihoz hasonló levelet találtam asztalomon, melyet a téns asszony pontos referálása szerint ismét a tegnapi hordár hozott.

Restelkedve bontottam fel, s már előre olvastam belőle a fülig szerelmes asszonyka által a gyámoltalan lovag urnak tett szemrehányásokat. De csalódtam.

A levél nagyon is talányszerű volt.

»Ma elhagytam a fővárost. Tegnap délután beszélni akartam önnel, de elég kegyetlen volt kérésemet nem teljesíteni. Ha csak ezt tette volna megbocsátánám, de sohasem bocsáthatom meg azt a durva megalázást hogy maga helyet a lakótársát küldötte el arra a találkozásra, a melyet én öntől egy önfeléd perczemben kértem. Különböben gratuláljon neki, mert sikerült vérig boszantania. Szép dolog volt.

De itéljék meg vajjon ilő e?»

Eljen boldoguk

— A gyermek kiállítás és Pünköszt ünnepe ugyan csak neki csinították a város házat is. Egész héten kömivesnél és mézsnél egyebet nem igen lehetett látni a városháza körül. A közigazgatás komoly esendjét a suroló asszonyok zaja háborgatta, de meg is látszik a szorgalmas munka eredménye, mert most már olyan karba helyezve a városháza, amely nem válik szegényére a városnak.

— Olvasó közönségünknek boldog Pünköszi ünneplést kívánunk.

Városi ügyek.

Városi közgyűlés.

A május 10-én tartott városi képviselői közgyűlés a kéményseprési szabályrendeletet akként módosította, hogy a kémények kivételével a telajdonosok maguk is seprhessék kéményeiket. Ez a határozat azonban csak akkor fog érvénybe lépni, ha felsőbb helyen is megerősítetik. Ezen szabályrendelet módosítása végét veti a közönség egy része, és a kéményseprők közötti huzavonának.

A kis polgári peres ügyek a rendőr főkapitány hatásköréből — a kapitányi hivatal túlhalmozottsága miatt kivonattak, s a közgyűlés Szücs Bálint árvaszéki ülnököt szándékozik megbízni azok ellátásával. E célból megbízta polgármester urat hogy Szücs Bálinttal e tárgyban állapodjék meg.

A városi számonkérő szék jegyzőkönyve beadván tudomásul vétetett. Egyszersmind 30 napi határ idő tüzetett ki a város gazdai számadások beadására, nem különben a város régi követeléseinek tisztázására.

A vénkerti birtokosság 200 frtos alapítványát, melynek kamataiból a menházban elhelyezett szegények fognak ruháztatni, — a közgyűlés köszönettel fogadta.

Lengyel Imre indítványa folytán a közbirtokosság s város közötti viszony rendezéséhez szükséges javaslat kidolgozására a polgármester elnöklete alatt egy bizottság küldetett ki, melynek tagjai Lengyel Imre, Fogthü János, Dr. Malatinszky József, Soltész László, Dr. Czegléd Mihály, Hetey Ignác, és Szivos Géza.

Az önkéntes tűzoltó egyesület kérelme teljesített. Részökre egy óratorony — mely egyszersmind szertár is leendő — fog építtetni. A város házudvarán levő szin egy részét szintén átengedte a város a fecskendők részére. A tanács utasította, hogy az óratorony, a templom tornyaival telephonnal leendő összeköttetését társadalmi uton eszközölje. Megérdemlik derék tűzoltóink, hogy az elismerésen kívül, valahára anyagi támogatásban is részesüljenek.

Elovasva a levelet — Isten bizony ugy forgott formán vélem a világ.

Ez a levél lehetetlen hogy nekem szólana.

De hát kinek szól.

Kinek vagyok én lakótársa?

Meg van.

Berohantam a Bandi gyerekhez.

Kej fel koma, kiesett a világ feneké. Olvasd csak ezt a két levelet.

Csak tartsd meg, van már nekem ebből a fajtából vagy 8—10 darab.

— De hát ez is neked szól.

— Mindegy de én lemondok róla s neked ajándékozom.

— De hát . . . véletlenül még a találgára is én mentem el.

— Azt meg épen remekül tetted, csak találkozz továbbra is.

— De kérlek szépen, hisz ez a szegény teremtes tebeled szerelmes.

— Mindegy az, majd beléd szeret az tebeled is.

— Igen de elutazott már, azt írja:

A büszörményi görög cath. egyház segélyezésére a városi pénztárból 5 frt utaltatott ki.

Kunfélegyházának a közigazgatás államosítása elleni átiratát az állandó választmány tudomásul vétetni javasolta; de a közgyűlés Lengyel Imre indítványára nagy többséggel elhatározta, hogy a város hasonló szellemben intézzen feliratot.

A libagát kijavitása és az 1 és 2 tized között egy új összekötő hid létesítése elfogadott s utasított a tanács, hogy ez ügyben javaslatot és költségvetést készítsen.

Hüse Ferencz és társainak kérvénye a városi ügyében elutasított, s kimondatott hogy e kedvezmény csak itteni illetőségűeket illethet.

Ez alkalomból a kapitányság utasított, hogy rendőri uton akadályozza, illetve tiltsa meg, hogy a fokák d. e. 9 óra előtt a piacon vásárolhassanak. Ez üdvös intézkedéssel a közgyűlés a városi közönség egyik óhaját teljesítette. Megérdemli a közönség halás elismerését.

Káldi Imrénék a 6 heti szabadság idő megadatott. Szabó Sámuel pandurnak a város 50 frt végkielégítést adott.

A szabályozási térkép a kapitány térre nézve megváltoztatott s Fodor Sándornak a kért terület kiadatik. Ezen határozat ellen Dr. Czegléd Mihály és Szivos Géza fellebbeznek azon indokból, hogy a köztereket nem kevesbbíteni, hanem még szaporítani kellene.

Az iskolai célra átengedett föld kijelölésére s az egyházzal a szerződés megkötésére — melyben a használat idő tartama és egyéb módozatok bent foglaltassanak, — egy bizottság küldetett ki, melynek tagjai a polgármester elnöklete alatt Adler Sámuel, Dr. Czegléd Mihály, Borbély Mihály, G. Tóth Mihály, Somogyi Gyula, Czegléd Lajos, Csanád István és Szivos Géza.

A belső legelő rendezése tárgyában a kerteségek nem tudtak megállapodásra jutni, s e kérdés tanulmányozására és javaslat készítésre egy bizottság küldetett ki, a polgármester elnöklete alatt, melynek tagjai Dr. Malatinszky József, Dr. Czegléd Mihály, G. Tóth Mihály, M. Tóth Pál, Hetey Ignác, Adler Sámuel, Czegléd Lajos, Szivos Géza.

Kömives Antal fizetése 100 frttal emeltetett. Ezen kívül még több kisebb ügy intéztetett el.

Alispáni jelentés.

Hajdúvármegye 1890 évi állapotáról szóló alispáni jelentésből a következőket hozzuk olvasó közönségünk tudomására:

A jelentés mindenek előtt igen meleg hangon emlékezik meg Ö-Felségének debreczeni legmagasabb látogatásáról, a mely alkalommal vármegyénk is bemutatta főispán ur vezetése alatt Ö-Felségének legmélyebb hódolatát.

— Hála Istennek! járjon békével. Te, ha én tegnap csak egyszer is találom, ma nincsen boldogabb ember nálunk a kerek világon.

— S látod Bandikám, ennek csupán én vagyok oka, mert eltitkoltam téled az első levelet.

— Ugyan kérlek, hagyd el már, hiszen én már régen a löversenyről gondolkozom, s azt mondom, hogy ha tegnap csupán egyetlen futást is eltalálok ma boldogok vagyunk mind a ketten.

— Hát nem nyertél?

— Három futáson elvesztettem mind a 15 frtot, nem maradt még egy sóskiflire való sem.

— Nohát akkor oda a pénz is meg az aszszony is

Isten velök.

Egy napig abban a hitben lenni, hogy belénk egy szép asszony komolyan szerelmes, s 24 óra mulva kiábrándulni — ez már aztán valóságos pünköszi királyság.

Fehér Gábor.

Felemliti ezután a jelentés a törvényhozás mult évi működésének köréből a fontosabbakat, először is az 1890. évi I. törvényezikket, mely a körutak és vámokról szól, s méltatja annak előnyeit. Másik üdvös alkotása volt a törvényhozásnak, mely vármegyénkre üdvös rendelkezést tartalmaz a királyi ítélő táblák és kir. főügyészségek szervezéséről szóló 1890. évi XXV. t.-cz. mely a kir. ítélő táblák egyik székhelyül Debreczent állapította meg.

A törvényhatósági bizottság tagjai közül elhaltak Grieszhaber József és Lenthe Pál Szoboszlóról, Papp János P.-Ladányról. id. Ványi Sándor Földesről,

Főispán ur által tiszteletbeli tisztviselőkké kinevezettek Dr. Hetényi Lipót, tiszteletbeli fő orvossá, Dr. Malatinszky József tiszteletbeli tisztviselővé.

Fegyelmi vizsgálat 12 merült fel, ebből 4 esetben az eljárás beszünttetett 2 esetben hivatal vesztést tartalmazó határozat hozott, 2 esetben pénz büntetés alkalmaztatott, egy függőben, 2 pedig folyamatban van. —

Ezek után következnek a részletek ismertetése.

I.

A vármegye háztartása Az 1890. évi költségvetés

Kiadás	49452 frt.
Bevétel	49452 frt.
Zár számadás	
Kiadás	55248 frt 33 kr.
Bevétel	55250 frt 39 kr.
Készpénz	2 frt 06 kr.

II.

A vármegye szervezete, ügy és pénz forgalom.

A törvényhatósági bizottságnak van 240 tagja, mely fele részben választott tagokból, fele részben a legtöbb adót fizetőkből s a szavazattal bíró tisztviselőkből áll.

A törvényhatósági bizottság 5 közgyűlést tartott, melynek mindegyikén főispán ur elnökölt.

A végérvényesen megállapított névjegyzék szerint a szoboszlói választókerületben van 1982 képviselőválasztásra jogosított szavazó.

III. Tanügy.

Vármegyénk 134142 lakosa részére van összesen 81 elemi és egy polgári iskola. Ebből ref. felekezeti 50, r. cath. 14, görög cath. 4, izraelita 11, községi iskola 3.

Az 1889/90. évben 28,5 kilométer területre esett egy iskola, egy községre 4, 1635 lakosra 1, 267 tankötelesre 1 iskola, és 242 iskolába járóra 1 iskola.

Tanköteles volt: r. cath. 1990, gör. r. cath. 1262, ev. ref. 17516, ágost. ev. 18, izraelita 1137 összesen 21928.

A tankötelesek a lakosoknak 16%-át tették.

Vallás szerint iskolába járt r. cath. 1693, gör. cath. 1146, — ev. ref. 16119, — ágost. ev. 18, — izraelita 1047. —

Nyelvre nézve valamenynyi tanköteles magyar.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: SZÜCS BÁLINT.

Kiadó-tulajdonos: PLÓN GYULA.

A kinek Angyalházán eladó földje van,

az értesitse levélben

LÁZÁR GYULÁT

Nádudvaron.